

Arrest

nr. 232 140 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 7 oktober 2019 met nummer 245.654 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 november 2017 met nummer 195 139 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 6 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 12 november 2012 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 september 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Via een op 11 december 2013 gedateerd schrijven dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Op 20 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de beide verzoekers een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen werden verzoekers op 6 februari 2014 ter kennis gebracht.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 mei 2014 de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 20 mei 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2013 werd ingediend door :

[T.G.] [...]

[T.S.] [...]

*Beiden van nationaliteit: Georgië
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Aan betrokkenen werd op 13.12.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Vervolgens werd hen een inreisverbod voor drie jaar opgelegd, hen betekend op 06.02.2014. Hierdoor worden zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en is het hen verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, hebben betrokkenen aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. de verwijzing naar de behandelingsduur van hun asielaanvraag en hun aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de verwijzing naar hun integratie en de verklaring dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.6. Op 8 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 20 mei 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [T.G.]

[...]

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.12.2013, aan hem betekend op 13.12.2013.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 20 mei 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“Mevrouw:

Naam, voornaam: [T.S.]

[...]

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.12.2013, aan haar betekend op 13.12.2013.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

2.2. De Raad merkt op dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat, in het raam van een annulatieprocedure, nog nieuwe stukken kunnen worden voorgelegd ter terechtzitting. Het door verzoekers ter terechtzitting aan de Raad overgemaakte document dient daarom uit de debatten te worden geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door een bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van een bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt dat verweerder op 6 maart 2017 besliste tot de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan beide verzoekers. Deze beslissingen werden verzoekers op 25 april 2017 ter kennis gebracht. Het is niet betwist dat verzoekers tegen deze nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten geen beroep hebben ingesteld en dat deze dus definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. Er blijkt derhalve niet dat verzoekers nog een actueel belang hebben bij de vernietiging van de in casu bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 mei 2014 wijzigt verzoekers' rechtstoestand immers niet. Zij blijven elk onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten van latere datum. Er blijkt derhalve niet dat de vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing verzoekers nog enig voordeel kan opleveren. Verzoekers tonen ter terechtzitting ook niet aan dat zij nog een belang hebben bij de vernietiging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze vaststelling volstaat om het beroep gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing als onontvankelijk af te wijzen.

Gezien het voorgaande moet niet meer worden ingegaan op het vierde en het vijfde middel die louter betrekking hebben op de tweede en de derde bestreden beslissing.

Nu het beroep tegen de tweede en de derde bestreden beslissing hoe dan ook onontvankelijk is dient tevens niet meer te worden ingegaan op het standpunt van verweerder dat het beroep gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, bij gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing, als onontvankelijk dient te worden afgewezen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekers voeren gespreid over drie middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, "*van de beginselen van behoorlijk bestuur*" en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hun betoog luidt als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

de aanvraag art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou zijn omdat er een inreisverbod was betekend geworden

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst moet ingediend worden aangezien er geen verblijfsrecht meer is in België en verzoekers zich niet meer op het Belgisch grondgebied mogen bevinden.

Verzoekers menen dat hun aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk een voorwerp heeft en dit ondanks het feit dat hen een inreisverbod werd betekend, en ondanks het feit dat zij niet meer in België zouden mogen verblijven.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat zij tot op heden wel degelijk in België verblijven en zodoende dienstig zich kunnen beroepen op art. 9 BIS VW en als dusdanig ook belang hebben bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde zonder voorwerp louter op basis van een beslissing tot inreisverbod geenszins enige afdoende argumentatie kan zijn,

Dat noch in art. 9 BIS VW bepaald is dat dergelijke aanvraag niet meer mogelijk is in het geval er een inreisverbod werd betekend, noch enige andere wettelijke bepaling stelt dat door het inreisverbod anderzijds het art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou worden voor mensen die dit nadien nog zouden indienen, of nog voor personen die dergelijke aanvraag reeds hadden ingediend.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekers om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde zonder voorwerp, en dus niet zou kunnen behandeld worden, omdat er een inreisverbod is betekend geworden.

Dat trouwens dient opgemerkt dat het een vaststaande praktijk is dat DVZ verzoeken art. 9 BIS VW wel behandelt als er een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend geworden, en ook hier niet vereist wordt dat er eerst een opheffing of nog een opschorting zou gevraagd worden.

Dat het één en ander gebeurt conform de rechtspraak van uw zetel.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat na het verstrijken van de termijn er geen legaal verblijf meer is, en ook in deze hypothese door DVZ wordt aanvaard dat er nog een aanvraag art. 9 BIS VW wordt ingediend en deze niet zomaar als zijnde zonder voorwerp kan afgewezen worden.

Dat op basis van dezelfde motieven dient aangenomen te worden dat ook na een inreisverbod een art. 9 BIS VW kan ingediend worden in België waarbij de verzoekers zich beroepen op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

In dit verband dient er vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor DVZ om het inreisverbod dat werd uitgevaardigd ook opnieuw in te trekken of nog te schorsen.

Verzoekers verwijzen in dit verband naar rechtspraak van uw zetel waarbij een beslissing DVZ waarbij gesteld werd dat een aanvraag art. 9 BIS VW zonder voorwerp zou zijn omdat er een BGV aan betrokkene was betekend geworden, niet correct was en diende geannuleerd te worden. ZIE STUK 3

Mutatis mutandis geldt hetzelfde in het geval een inreisverbod is betekend geworden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers

heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat meer specifiek door verzoekers destijds is opgeworpen geworden dat verzoekers onmogelijk kunnen terugkeren aangezien zij onmiddellijk doelwit en ook slachtoffer zullen worden van gerichte aanvallen.

[...]

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen verschillende jaren
- de verzoekers zijn totaal verankerd
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid
- er is een ernstige medische problematiek

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestu[u]rlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. "

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Georgië moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in haar persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen."

4.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers' bewering dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat hun verzoek om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd "zonder voorwerp" is feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft geenszins gemotiveerd dat de ingediende machtigingsaanvraag zonder voorwerp is, doch wel dat deze

onontvankelijk is aangezien verzoekers het voorwerp uitmaken van een inreisverbod en zij, zolang dit inreisverbod bestaat, niet het recht hebben om zich op het Belgisch grondgebied te bevinden. Verzoekers' uiteenzetting dat hun machtigingsaanvraag wel degelijk een voorwerp heeft aangezien zij nog in het Rijk verblijven en dat de wet niet voorziet in de mogelijkheid om over te gaan tot het zonder voorwerp verklaren van een machtigingsaanvraag is dan ook irrelevant.

Door toe te lichten dat zij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienden om hun onregelmatig verblijf *"te regulariseren"* tonen verzoekers daarnaast niet aan dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat deze aanvraag onontvankelijk is aangezien hen een inreisverbod werd opgelegd en zij bijgevolg niet in het Rijk kunnen verblijven.

Verzoekers zetten uiteen dat er volgens hen geen beletsel bestaat om een verblijfsmachtiging aan te vragen, maar tonen hiermee niet aan dat verweerder niet vermocht om deze aanvraag in casu als onontvankelijk af te wijzen.

Het betoog van verzoekers dat verweerder de aanvragen om machtiging tot verblijf van vreemdelingen aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend wel behandelt is evenmin dienstig. Een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod hebben immers een verschillende draagwijdte. Een bevel om het grondgebied te verlaten impliceert dat werd vastgesteld dat een vreemdeling onwettig in het Rijk verblijft en heeft tot gevolg dat deze vreemdeling het grondgebied dient te verlaten. Een inreisverbod is verregaander aangezien het inhoudt dat een vreemdeling het recht wordt ontzegd om gedurende een bepaalde termijn het land binnen te komen en er te verblijven. Daarenboven heeft verweerder geenszins geweigerd om verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf te behandelen. Hij heeft deze aanvraag onderzocht en heeft geoordeeld dat, gelet op het geldende inreisverbod, geen verblijfsmachtiging kan worden toegestaan. Hij heeft ook aangegeven dat de hogere rechtsnorm die verzoekers hebben ingeroepen – artikel 3 van het EVRM – geen reden vormt om tot een ander besluit te komen. Hij heeft in dit verband gesteld dat verzoekers hun bewering dat zij dreigen te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen niet aannemelijk maken.

Verzoekers' bemerking dat verweerder niet afdoende heeft geantwoord op de door hen aangehaalde sterke sociale binding en hun verregaande integratie, of ruimer op de elementen die niet werden beoordeeld bij de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming, gaat voorbij aan het feit dat verweerder erop wees dat hij hen reeds het verbod oplegde om gedurende drie jaar in het Rijk te verblijven. Verweerder handelt niet kennelijk onredelijk wanneer hij aangeeft te verlangen dat een eerder genomen beslissing die niet werd aangevochten wordt gerespecteerd en aangeeft dat de gevraagde verblijfsmachtiging niet verenigbaar is met deze beslissing.

Waar verzoekers aanvoeren dat het gegeven dat hen geen internationale beschermingsstatus werd toegestaan niet tot gevolg heeft dat kan worden aangenomen dat zij kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en dat zij opwierpen dat zij het doelwit en ook slachtoffer zullen worden van gerichte aanvallen kan het volstaan te herhalen dat verweerder heeft gemotiveerd dat zij geen begin van bewijs aanbrachten om hun beweringen inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te staven en dat zij niet aantonen dat verweerder hierbij is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding.

Verzoekers houden voor dat indien zij naar hun land van herkomst dienen terug te keren *"hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn"*, *"dat [hun] belangen geenszins gebaat zijn met een terugkeer naar Georgië"*, dat zij *"zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling"* en dat deze terugkeer *"ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf [zou] betekenen"*. Door louter hun eigen belangen te benadrukken maken zij echter niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk optrad of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schond.

Verweerder schendt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet door de met toepassing van die bepaling ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf af te wijzen, omdat verzoekers een inreisverbod was opgelegd (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.654).

De beschouwingen van verzoekers laten niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. De toelichting van verzoekers laat evenmin toe de schending van enig ander niet nader omschreven algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

De middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK